

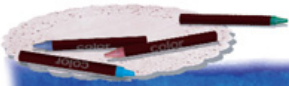

แบบในหัวใจของเธอจะมีบาดแผลลึกสักเพียงใด

แต่เขาจะขออาสาเยียวยาแผลนั้นด้วยหัวใจตัวเอง

ปมปลายใจ

อุรัสยา

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

ชุดพิเศษ

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก บมปลายใจ อรัศยา เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-611-06-0089-7

ภาพประกอบ กนกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

รักแท้ต้องมีบทพิสูจน์ และหากผ่านการทดสอบก็จะทำให้สุดท้ายแล้วความรักนั้นสมหวัง แต่ความรักระหว่าง 'ปาริณัน' และ 'กิตติณ' กว่าจะสมหวังก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมายหลายประการ เพราะปมที่อยู่ในหัวใจของทั้งคู่ยังฝังลึก จนกลายเป็นปัญหาที่ค่อยๆ ประดังประเดเข้ามา ทั้งความเข้าใจผิด ทั้งทิวทัศน์ที่เกาะกินหัวใจ ซึ่งอาจทำให้ความรักนั้นของทั้งสองสั่นคลอน

มาร่วมเอาใจช่วยและติดตามเส้นทางความรักของทั้งคู่กันดีกว่าค่ะว่าพี่ชายที่แสนดีผู้มีรักมั่นคงจะพิชิตใจน้องน้อยซึ่งเป็นคุณหนูที่เอาแต่ใจให้สำเร็จได้อย่างไร

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ตั้งแต่จำความได้ก็รู้ว่าตัวเองรักการอ่าน สนุกสนานกับการเขียน มาโดยตลอด เด็กๆ เคยเขียนพวกเรื่องสั้นหรือนิยายรักแบบที่ ณ วันนี้ให้ย้อนกลับไปอ่านก็ไม่รู้ว่าเขียนอะไรลงไปบ้าง (อ่านแทบไม่ได้) โตขึ้นมาอีกหน่อยเคยมีอาจารย์เห็นแวว (?) พยายามทั้งปลุกทั้งปั่นให้เขียน บทกลอนส่งประกวด แต่ก็ชวดรางวัลอยู่เสมอ (ฮา) เรียกได้ว่าใจรัก แต่ความสำเร็จยังอยู่ไกลเกินเอื้อม

จนกระทั่งวันหนึ่ง โดยไม่คาดฝัน...นิยายต้องๆ ปัญญาอ่อนที่โพสต์ขึ้นเว็บ pantip เล่นๆ ในระหว่างเรียนต่อที่ต่างประเทศกลับได้รับความสนใจจากกอง บ.ก. สนพ.แจ่มใส สารภาพตามตรงว่าตอนนั้นยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ สนพ. เคยอ่านก็แต่พวกนิยายสโตร์ผู้ใหญ่ๆ อย่างของนามปากกา กิ่งฉัตร ทมยันตี หรือ ว.วินิจฉัยกุล หลังจากนั้นพอปิดเทอมได้กลับมาเมืองไทย จึงกว้านซื้อหนังสือของ สนพ. นี่ไปหลายโหล แล้วก็เริ่มรู้สึกว่าการได้ลัดด้วยตัวเองลงมาอ่านหนังสือสโตร์ 'ความรู้สึที่ดี...ที่เรียกว่ารัก' นี่มันก็เพลินดีเหมือนกัน

บอกตรงๆ นะคะว่า...เพียงแค่อีเมลฉบับเดียวจากกอง บ.ก. สนพ. แจ่มใส ในวันนั้น ได้เปลี่ยนชีวิตผู้หิวธรรมาดาๆ คนนี้อย่างมากมาย นอกจากจะภูมิใจที่ได้เห็นความฝันของตัวเองเป็นรูปเป็นร่างแล้ว จดหมาย/อีเมลทุกฉบับ ของขวัญของที่ระลึกทุกชิ้น ข้อความให้กำลังใจ ทุกข้อความที่ได้รับจากคนอ่านหนังสือก็คือแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ในการอยากจะสานฝันของตนเองบนถนนเส้นนี้ต่อไป แม้จะมีหลายครั้งที่เหน็ดเหนื่อยท้อแท้เหลือเกิน

จากใจนักเขียน

เมื่อปีที่แล้วนิยายของอุรัสยาทุกเรื่องเป็นเรื่องแนวหวานๆ ใสๆ อ่านไปอมยิ้มไปได้ พอมาถึงปีนี้คนเขียนจึงพักยก กลับมาเขียนเรื่องหนักๆ สไตลท์กาแฟดำไม่ใส่น้ำตาลและนมข้นตามที่ (เคย) ถนัด แต่ทำมัยๆ ทำไมเดี๋ยวนี้กลับรู้สึกว่ายากจัง เขียนไปก็เครียดไปเสียอย่างนั้น กระนั้นก็ยังรับประกันว่าเรื่องปมปลายใจนี้ พอจะมีฉากกึกกักระหว่างพระเอกนางเอกให้คนอ่านได้ยิ้มสลับกับจิตตกหรือน้ำตาตกบ้างแหละนะ

ถ้าเปรียบเทียบนิยายเรื่องนี้กับละคร ก็คงจัดเป็นละครดราม่าที่น่าจะมีครบทุกรสชาติ สิ่งที่คนเขียนชอบเป็นพิเศษก็คือการที่ตัวละครหลักของเรื่อง โดยเฉพาะพระเอกนางเอกไม่ได้เพอร์เฟกต์ ต่างฝ่ายต่างก็มีปมมีจุดอ่อนของตัวเอง พระเอกที่ว่าแสนดีกับทุกคนรอบข้างนักหนา จริงๆ แล้วก็แอบเก็บกดเล็กๆ ส่วนนางเอกก็ร้ายตั้งแต่ต้นเรื่องยันเกือบจบเรื่อง (คงต้องเรียกว่าร้ายมาราธอน) แต่ก็มีความร้ายแบบมีเหตุผล

ส่วนเพื่อนสนิทของพระเอกก็ถือว่ามึบเทาเทาเด่นไม่แพ้กัน พอได้อ่านแล้วอาจจะรู้สึกว่าทำไมผู้หญิงคนนี้เป็นคนดีเหลือเกิน แต่พอถึงจุดจุดหนึ่งด้วยความที่เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา เธอก็ยังไม่อาจจะซึ่งกิเลสได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่ดี ซึ่งก็ไม่ใช่ความผิดอะไรของเธอ

สุดท้าย ความตั้งใจของการเขียนนิยายเรื่องนี้คือต้องการที่จะให้ข้อคิดบางอย่างแก่คนอ่านมากกว่าแค่ความบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นแง่มุมของความรักแบบหนุ่มสาว หรือความรักความอบอุ่นในครอบครัว และก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนอ่านจะเข้าใจที่มาที่ไปพฤติกรรมของนางเอกมากพอที่จะไม่เกลียดชังเธอนะค่ะ ☺

บทนำ

เพียงแค่มานประตู่กระจกอันเป็นจุดรวมความหวังของสายตาหลายคู่เปิดออกกว้าง คนที่ยืนกระสับกระส่ายอยู่ด้านหน้าก็วิ่งกรูเข้าไปห้อมล้อมชายวัยกลางคนที่เดินออกมาจากห้องนั้นโดยพลัน ในขณะที่คนส่วนที่เหลือซึ่งกำลังนั่งอย่างไม่เป็นสุขอยู่บนเก้าอี้ก็ผุดลุกขึ้น หากยังไม่ทันที่เท้าจะก้าวเข้าไปถึงวงล้อมนั้น เพียงแค่เห็นสีหน้าและแววตาของนายแพทย์ ขาหลายคู่ก็หยุดชะงักอยู่กับที่ เดาคำตอบซึ่งกำลังจะได้รับได้เป็นอย่างดี

และเพียงแคความหวังสุดท้ายของใครหลายๆ คนในที่นั้นยอมเปิดปาก พุดชมบุชมิบในลำคออย่างแผ่วเบาราวกับไม่อยากจะให้ใครได้ยินคำว่า ‘ผมเสียใจด้วยจริงๆ’ จากปากของตัวเองเลยแม้แต่คนเดียว เสียงร่ำไห้ก็ดังขึ้นระงมอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดหมาย ชายคนหนึ่งในวงล้อมนั้นถึงกับทรุดตัวลงบนพื้น ดวงตาของเขาสลดวูบและมีฝ้าบางๆ อยู่ข้างในนั้น หากก็ยังเข้มแข็งพอที่จะบังคับหยุดน้ำใสๆ ไม่ให้ไหลรินอาบแก้ม

ในที่สุดเขาก็สูญเสียทั้งภรรยาและบุตรชายซึ่งรอคอยอย่างไม่ยอมหมดหวังมานานนับสิบๆ ปี อาจจะนานเทียบเท่ากับอายุของเด็กสาว

อีกคนซึ่งกำลังยืนช็อกอยู่ไม่ห่าง เด็กสาวผู้ที่เพิ่งจะส่งเสียงกรีดร้องอย่างเสียสติก่อนจะจำให้ออกมาน้ำตาแทบเป็นสายเลือด

ปารณณ์กำลังจะล้มลงเพราะเรี่ยวแรงกำลังทั้งแขนและขาได้ถูกใครสักคนขโมยไปตั้งแต่ก่อนที่นายแพทย์ผู้พยายามจะยื้อชีวิตมารดาของเธอพร้อมกับบุตรในครรภ์จะเดินคอตกจากไปเสียอีก ในยามนี้เธอกำลังต้องการอ้อมกอดของใครสักคน...ซึ่งใครคนนั้นควรจะเป็นบิดาของเธอมากที่สุด

อย่างน้อยก็ยังเหลือกันอยู่สองคนพ่อลูก

ทว่าคนที่เธอโหยหาอ้อมกอดอันอบอุ่นนั้นมาตลอดทั้งชีวิตเกือบสิบหกปีไม่ได้แม้แต่จะหันมามองกันเลยสักนิด ปฐวีทำราวกับว่าเขาไม่เหลือใครอีกแล้วแม้แต่เพียงสักคนเดียว

แล้วเธอล่ะ

และก่อนที่ร่างบางนั้นจะล้มลงพร้อมกับสติที่ใกล้จะขาดผິงเต็มที่ทำมกลางเสียงสะอื้นของคนที่เฝ้าในบ้านซึ่งมัวแต่ก้มหน้าร้องไห้กับฝ่ามือ และทำมกลางสายตาแสดงความเห็นใจของคนใกล้ชิดอีกหลายคู่ซึ่งยังตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะจัดการอย่างไรกับเธอดี ร่างสูงของใครคนหนึ่งซึ่งเธอไม่ทันได้สังเกตเห็นก็เข้ามารวบเอาตัวเธอไว้ในอ้อมกอดได้ทันเวลา

อ้อมกอดอันอบอุ่นอย่างที่เราที่กำลังโหยหา แม้จะไม่มีคำพูดปลอบใจใดๆ เพียงสักคำให้ได้ยิน หากการที่แขนข้างหนึ่งของใครคนนั้นประคองเธอไว้แนบชิด และมีมืออีกข้างก็เลื่อนขึ้นมาลูบไล้เบาๆ บนเรือนผมครั้งแล้วครั้งเล่าคล้ายจะทำให้อาภัพกิริยาอันอ่อนโยนนั้นทดแทนคำปลอบประโลมทั้งหมดในโลกใบนี้ทำให้เจ้าของร่างบางและจิตใจอันอ่อนแอรู้สึกดีขึ้นได้บ้าง

แม้จะเพียงแค่อ้อมกอดเมื่อเทียบกับความสุขเสียทั้งหมดทั้งมวลที่เกิดขึ้นก็ตามที่!!!

บทที่ ๑

"หนั่น ปาหนั่น"

น้ำเสียงอันคุ้นเคยที่ตะโกนเรียกชื่อเธอดังมาแต่ไกล ไม่ต้องหันหลังไปมองปารณณ์ก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร แถมในสังคมแวดล้อมของเธอในยามนี้ก็มีคนพูดภาษาเดียวกันแทบจะนับคนได้

ในที่สุดเจ้าของดวงตาเย็นชาและแข็งกระด้างเกินหญิงสาวในวัยเดียวกันก็ยอมหมุนตัวไปทางต้นเสียงเมื่อได้ยินชื่อของตัวเองดังซ้ำขึ้นเป็นหนที่สาม

"ตะโกนเรียกเสียงดัง มีอะไรเทอริ"

นอกจากวิชาแล้ว แทบจะเรียกได้ว่าปารณณ์ไม่มีเพื่อนสนิทคนอื่นอีกเลย ด้วยบุคลิกที่เก็บตัว ไม่ยอมสูงลิ่วหรือวิสาสะกับใคร จนดูเหมือนเย่อหยิ่ง อีกทั้งยังสายตาซึ่งไม่เคยเปิดรับมิตรภาพจากใคร หน้าไหนและริมฝีปากซึ่งแทบจะไม่เคยยิ้มรอยยิ้มกว้าง ทำให้หญิงสาวถูกขังน้ำหน้าทั้งจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนชาวต่างชาติและแม่กระทั่งชาวไทยซึ่งมีเพียงไม่กี่ชีวิตในมหาวิทยาลัยแห่งนี้

หลายครั้งที่แม้แต่ตัววิชาเองก็โดนถามเอาตรงๆ ว่านี่ก็เพื่อน

อย่างไรไปสนิทกับคุณหนู รั่มมนุษย์สัมพันธ์อย่างปารณณ

และอีกหลายครั้งที่เจ้าหล่อนถูกนิทาเอาลับหลังอย่างสนุกปาก ว่าทำตัวราวกับไม่เคยเห็นหัวมนุษย์รอบข้างเพราะถือว่าตัวเองเป็น ลูกเศรษฐีรวยล้นฟ้า อยากได้อะไรก็ได้ อยากมีอะไรก็มี

หากผู้คนเหล่านั้นไม่เคยรู้... 'เงิน' แม้จะมีอำนาจเนรมิตสิ่งต่างๆ ได้ประดุจเทพเจ้าดังคำเปรียบเปรยที่ใครหลายคนว่าไว้ หากมันไม่เคย สามารถเติมเต็มพื้นที่อันว่างเปล่าในหัวใจอันบอบช้ำยับเยินได้เลยแม้แต่สักวินาทีเดียวของลมหายใจ

"ไปลองชุดแล้วหรือยัง ไกล่หมดเวลาแล้วนะ คนอื่นเขาไปลองกัน เกือบครบแล้ว"

เจ้าของร้านเสื้อครุยลงทุนขนทั้งเสื้อครุยและหมวกจำนวนมาก มาให้ว่าที่บัณฑิตลองขนาดที่พอเหมาะกับตัวเองโดยใช้เวลาทั้งวันอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ บรรดานักศึกษาซึ่งใกล้จะถึงวันแห่งความสำเร็จ ของตัวเองเต็มทีต่างพากันไปต่อแถวเพื่อลองชุดด้วยความตื่นเต้น จะเหลืออีกแต่เพียงสาวไทยบุคลิกไม่เหมือนใครคนหนึ่งที่ยังคงยืนพลิก หนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ไปมาในห้องสมุดอย่างใจเย็นราวกับไม่รับรู้ว่ กำลังเกิดอะไรขึ้นรอบตัว

นี่แหละ ปารณณตัวจริงที่จงใจทำอะไรขวางโลกไปเสียหมดทุกอย่าง เจ้าหล่อนทำราวกับเชื่อมั่นว่าการประชดชีวิตด้วยวิธีแบบนี้จะทำให้ตัวเอง มีความสุขมากขึ้นได้บ้าง

"ไม่เห็นต้องลองเลย ถ้ากลัวใส่ไม่ได้ก็สั่งจองมันทุกไซส์เลย หมดเรื่อง" ปารณณตอบออกไปง่ายๆ พลังไหวไหวตามนิสัยก่อน จะหันไปให้ความสนใจกับชั้นหนังสือต่อ จับเอาเล่มต่อไปมาพลิกดู ทั้งที่สมาธิไม่ได้จดจ่ออยู่กับเนื้อหาหรือไม่ได้แม้กระทั่งสนใจชื่อ หนังสือบนหน้าปกนั้นเลยสักนิด

และนั่นก็เรียกอาการสายตาระออย่างระอาหากก็เหมือนจะปลง

ยอมรับได้จากเพื่อนสนิทอีกครา วริฐาถืวิสาสะตั้งหนังสือเล่มโต
ออกจากมือของคนเจ้าปัญหาก่อนจะจับมันวางลงในตำแหน่งเดิมของ
มันบนชั้นวางและออกแรงลากร่างบางๆ ให้เดินตามตัวเองไป

"ยัยริ จะบ้าเธอ"

เสียงแหวนนั้นไม่อาจทำให้คนออกแรงที่ทั้งลากทั้งจูงเพื่อนยอม
ชะงักฝีเท้าหรือละกำลังลง แถมยังใจกล้าพอจะหันไปพูดใส่หน้าคน
ฤทธิ์มากด้วยสีหน้าและน้ำเสียงดูๆ ซึ่งเจ้าตัวเคยทำนับครั้งได้เฉพาะ
ในยามอดรันทนพฤติกรรมกันไม่ไหวแล้วจริงๆ

"หยุดทำตัวไร้สาระแบบนี้สักทีเถอะปาหนัน โตแล้วนะ"

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่น้ำเสียงกตหนักประโยคสั้นๆ ไม่ได้ตะคอก
เกินระดับเดซิเบลที่พอรับได้เลยสักนิด ประกอบกับสีหน้าแววตา
อย่างนั้นจะหยุดปรารถณลงได้ แม้เจ้าหล่อนจะยังแสดงอาการบึ้งบ่ง
ไม่พอใจ หากก็ลดแรงต้านทานลง มีเพียงเสียงบ่นพึมพำให้ได้ยิน

"ยุ่งจริงๆ เชียว"

หากเพียงเท่านั้นเองคนฟังก็ยิ้มออก เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายยอมลง
ไปแล้วแม้จะไม่เต็มใจนัก ซึ่งถ้าหากจะว่าไปมันก็มีเพียงไม่กี่ครั้งหรอก
ที่เธอจะใจแข็งใช้ไม้แข็งกับปรารถณ และก็น้อยครั้งยิ่งกว่าที่จะทำได้
สำเร็จ

เอาเถอะ อย่างน้อยก็ครั้งนี้ละน่า

หลังจากลองสวมชุดครุยและหมวกสำหรับวันรับปริญญาจนได้
ขนาดที่พอเตรียมพร้อมแล้ว ปรารถณก็เอ่ยขอตัวกับเพื่อนก่อนจะกระแทก
เท้าเดินหน้าจึกกลับมายังห้องสมุด ทว่าคนมองตามหลังยิ้มๆ ก็รู้ดีว่านั่น
เป็นเพียงอากัปกิริยาที่เจ้าหล่อนทำเพื่อกลบเกลื่อนความกระดากที่ต้อง
เป็นฝ่ายยอมลงให้มากกว่าจะเพราะไม่พอใจอะไรจริงจัง

อีกอย่าง...นี่ก็เป็นนิสัยปกติของปรารถณอยู่แล้ว ใครเห็นก็เลิก

แปลกใจไปเรื่อยเรื่อยแล้วเพราะว่าชิน

ปารณณ์ไม่ได้เดินกลับมาที่ชั้นหนังสือซึ่งตนเองทำท่าเหมือน
สนอกสนใจเสียเต็มประดาเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว หากความรู้สึกอะไร
บางอย่างที่ปะทุขึ้นมาในใจสั่งการให้เธอก้าวพรวดๆ ไปยังคอมพิวเตอร์
ซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ที่มุมหนึ่งภายในชั้นล่างของห้องสมุดดังกล่าวนั้น

เพียงครู่เดียวมือเรียบบางก็จัดการป้อนที่อยู่อีเมลและรหัส
ส่วนตัวของตัวเองลงบนหน้าจอเสร็จสรรพ ก่อนจะพบว่าลางสังหรณ์
ในครั้งนี้งานได้อย่างไม่ผิดพลาด

มีจดหมายหรืออีเมลฉบับหนึ่งถูกส่งมาถึงเธอด้วยชื่อและ
นามสกุลที่คุ้นเคยเสียยิ่งกว่าชื่อและนามสกุลไหนๆ ในโลก

ในเมื่อมันเป็นชื่อของบิดาและเป็นนามสกุลที่ตัวเธอเองก็ร่วมใช้ด้วย
เท่านั้นแปลกแสนแปลก...สมกับที่รู้สึกสังหรณ์ประหลาดขึ้นมา
จนไม่อาจรอกกลับไปใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวที่อพาร์ทเมนต์หรูใจกลาง
เมืองนั้นได้...เพราะว่านี่คืออีเมลฉบับแรกในชีวิตที่เธอได้รับจากปฐวิ

และถ้าหากว่าลางสังหรณ์สามารถทำงานได้แม่นยำอีกสักครั้ง...
ปารณณ์ก็อยากจะมั่นใจว่าอีเมลฉบับนี้จะป็นทั้งฉบับแรกและฉบับ
สุดท้ายที่คนอย่างบิดาของเธอจะยอมลงทุนเสียเวลามาจิ้มคอมพิวเตอร์
พิมพ์จดหมายเพื่อส่งข่าวสารถึงเธอแทนการต่อโทรศัพท์มาพูดคุย
เพียงสั้นๆ สักดาห้ละหนเพื่อใหรู้ว่าต่างฝ่ายต่างยังมีชีวิตอยู่ดี ไม่ได้
ถูกคนจากเบื้องบนพรากเอาชีวิตให้ไปจากกัน

แต่มันจะต่างอะไร ในเมื่อทุกวันนี้เธอมีพ่อก็เหมือนไม่มีอยู่แล้ว
นี่นะ!!!

เนื้อความในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ฉบับนั้นไม่ได้สร้างความ
ประหลาดใจให้กับคนอ่านเลยสักนิด แถมยังจืดชืดเยือกเย็นที่มุมปาก
เรียบบางนั้นขึ้นได้อีก ทว่ารอยยิ้มดังกล่าวไม่ได้ต่างอะไรจากการ

แค้นยี้มหรือว่ายี้มเยาะ ก่อนคำพูดบางคำจะดังขึ้นในอก
งานยุ่ง...ไม่ว่าง...ก็เป็นอย่างนี้ทั้งปีทั้งชาติ
กระนั้นข้างในใจก็ยังเจ็บลึกแม้เจ้าตัวจะไม่เคยยอมรับ
...เธอยังโหยหาความรักของพ่อ ความรักที่ไม่ใช่เงินทองซึ่งฝ่ายนั้น
ส่งมาปรนเปรอทดแทนความอบอุ่นที่ขาดหายไป...
และสายตาที่คล้ายจะมีรอยรื้นอยู่ข้างในนั้นหากไม่อาจกลั้นเป็น
น้ำตาออกมาได้สักหยดก็ไล่อ่านเนื้อความในจดหมายซ้ำอีกครั้งราวกับ
ต้องการจะใช้มีดกรีดทับบาดแผลในหัวใจของตนให้ลึกขึ้น

ปาหนันลูกรัก

ป้าต้องขอโทษด้วยที่อาจจะจัดการกับงานอันยุ่งเหยิงทางนี้ให้ทัน
ไปร่วมแสดงความยินดีกับหนูในวันรับปริญญาไม่ได้ แต่ป้าก็ได้เตรียม
ของขวัญชิ้นใหญ่ไว้ให้หนูเรียบร้อยแล้ว รับรองว่ามันจะถึงมือหนูก่อน
วันแห่งความสำเร็จนั้นอย่างแน่นอน เชื่อว่าหนูจะต้องภูมิใจและ
ภาคภูมิใจเอามากๆ

ยังไงก็ถ่ายรูปส่งมาให้ป้าดูบ้าง หรือถ้าหากปิดเทอมอยากจะ
กลับมาเยี่ยมบ้านก่อนเปิดเทอมปริญญาโท หนูจะกลับมาบ้านก็ได้
ถึงป้าจะยุ่งๆ กับงานก็ยังมีคนอื่นคอยดูแล อยากรู้ไหมก็สามารถให้
คนรถขับพาไปได้ทุกแห่งที่อยากจะไป

แต่ถ้าหากอยากจะบินไปเที่ยวที่ไหนแทนที่จะกลับมาบ้าน ก็ได้
อีกเช่นกัน แล้วยังงี้ป้าจะโทรหาหนูอีกทีนะ

รัก

ป้า

อีกครั้งที่ปารณณแค้นยี้มกับหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างไม่สามารถบังคับริมฝีปากของตนเองได้ คำก็บอกว่ารัก สองคำก็บอกว่ารัก หากการแสดงออกนั้นช่างตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง อย่างนี้สู้ไม่ต้องมาโกหกกันเสียยิ่งดีกว่า ก่อนที่เธอจะสูญเสียมารดาไปอีกภพหนึ่งอย่างไม่มีวันกลับ ปฐวิก็มักจะทุ่มเทเวลาเกือบทั้งหมดให้กับงาน หน้าที่ในการดูแลลูกหลายๆ ตกเป็นของมารดาเพียงลำพัง ปารณณจึงเหมือนไม่เหลือใครเลยยามเมื่อสูญเสียมารดาไป

และทุกอย่างก็แย่งยิ่งกว่าเดิมเมื่อปฐวิกลับยิ่งโหมงานอย่างหนัก ใช้เวลาทั้งวันทั้งคืนอยู่กับมันคล้ายว่านั่นจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดภายในใจของเขาลงไปได้บ้าง และอาจจะเพื่อทำให้ตัวเองไม่เหลือเวลาว่างพอที่จะคิดถึงคนที่จากไป

หากปฐวิกลับหลงลืมไปเสียสนิทว่ายังมีผู้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขอีกหนึ่งชีวิตที่ต้องการเศษเสี้ยวเวลาจากเขาให้นึกถึงหรือใส่ใจกัน

และปารณณก็ถูกข้ออ้างของคำว่า 'รักและหวังดี' ส่งให้ต้องมาใช้ชีวิตอยู่ไกลถึงอีกซีกโลก ถูกทิ้งไว้ให้อยู่กับความเหงาความเดียวดาย ส่งผลให้หัวใจซึมซับเอาความกระด้างเย็นชาเข้าไปทีละเล็กละน้อยจนไม่เหลือเด็กสาวไร้เดียงสา มองโลกในแง่ดีคนเดิมอีกต่อไป

เสียงเสียงเดิมซึ่งไม่รู้จะสนใจไยดีอะไรกันนักหนาตั้งขึ้นใกล้หูอีกครั้ง และนั่นก็ทำเอาหญิงสาวรีบจัดการเลื่อนเมาส์ไปคลิกปิดหน้าจอที่เปิดค้างอยู่ที่นั่น ราวกับเกรงว่าจะมีใครมาล่วงรู้ข้อความในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ฉบับนั้น

"อะไรอีกละคราวนี้"

"ไปกินข้าวเย็นที่ไชน่าทาวน์กัน"

"กับใคร" คำถามนั้นตั้งขึ้นอย่างระแวดระวัง

"ก็เพื่อนๆ ในคลาสไง เดียวก็จะแยกย้ายกันไปคนละทางแล้ว"

ไปเถอะน่า"

เพียงเท่านั้นปารณณก็ส่ายศีรษะหวืออย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด
ลัคนิด คางมนเซิดขึ้นอย่างถือดีและดวงตาก็แข็งกระด้างอย่างเคย

"ไม่เอาละ ริจะไปก็ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงหนั้นหรือ"

"ไม่ได้ห่วง" แม้จะยืนกรานอย่างนั้น หากถ้อยที่เอ่ยต่อไปกลับ
ไม่ได้บ่งบอกความหมายแบบเดียวกันเลยลัคนิด "แค่อยากให้ไปด้วยกัน
จะกลับไปนั่งจมอยู่ที่พาร์ตเมนต์คนเดียวทำไม ออกไปเปิดหูเปิดตา
บ้างสิ"

"นี่ก็เปิดอยู่ทั้งหูและตานั่นแหละ ไม่ได้หูหนวกตาบอดสักหน่อย"

ท่วงท่าไหวไหวอย่างยียวนไม่แยแสสิ่งใดๆ ในโลกแบบนั้นทำ
เอาคนมองถอนหายใจเต็มแรง ไหนจะถ้อยคำกวนประสาทชวนให้
โมโหขึ้นอีก

"เพื่อนฝูงนะคบเอาไว้ไม่เสียหายหรือหนะหนั้น"

"แล้วริไม่ใช่เพื่อนหนั้นหรือยังงั้น"

"ก็ใช่..." วรฐาลากเสียงยาว ชักอืดหนาระอาใจแต่ก็ยังอดไม่ได้
ที่จะพยายามเป็นครั้งสุดท้าย "แต่ก็ควรจะคบเอาไว้หลายๆ คน ไม่ใช่
มีเพื่อนอยู่คนเดียว"

"เพื่อนแค่คนเดียวถ้ามีความจริงใจให้กัน...สำหรับหนั้น...มัน
เกินพอแล้ว" หนนี้ดวงหน้าและแววตาของคนพูดมุ่งมั่นจริงจังกว่ที่
ผ่านมา เน้นย้ำทุกพยางค์ทุกคำพูดราวกับจะบอกว่าเธอต้องการ
หมายความตามนั้นจริงๆ ทุกตัวอักษร

"ตามใจ" ในที่สุดคนพยายามชวนก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ "ถ้า
อย่างนั้นอาจจะเจอกันวันงานเลยนะเพราะพรุ่งนี้ริจะบินไปชิตินี้อยู่แล้ว
กลับมาก็เย็นวันอาทิตย์โน้นเลย ดูแลตัวเองดีๆ ละ"

"ไม่ต้องเป็นห่วงหรือ" ปารณณแค้นยี้ม ก่อนจะเอ่ยต่อไปใน
ประโยคที่เจ้าตัวรู้ความหมายที่แอบแฝงอยู่เพียงคนเดียวเพราะจงใจ

จะประชิดไปยังคนอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งไม่มีวันจะมาได้ยิน "หนั้นมีอะไรให้
รอเซอร์ไพรส์อีกเยอะ ของขวัญของปีที่ส่งมาให้...คงจะชิ้นใหญ่น่าดู"

และถ้าเพียงแต่ปารณณ์จะรู้ล่วงหน้าว่าส่วนสำคัญของของขวัญ
ชิ้นที่ว่านั้นเป็นอะไร คำว่า 'เซอร์ไพรส์' คงจะยังแทนความหมายได้
ไม่ครบถ้วนเสียด้วยซ้ำ

อีกทั้งलगสังหรณ์ของเธอก็ทำงานได้อย่างแม่นยำหลายประการ
เลยทีเดียวในวันนี้!!

เพราะไม่ได้แม้แต่จะใส่ใจมองลอดช่องตาแมวเพื่อดูว่าคนที่
กตกริ่งยืนรออยู่หน้าประตูเป็นใคร โดยด่วนสรุปไปเองว่าคงไม่พ้น
เป็นแม่บ้านที่เธอจ้างให้มาทำความสะอาดสัปดาห์ละสองหน ทันท
ที่บ้านประตูไม้สีขาวถูกเปิดออกกว้างและเผยให้เห็นบุรุษร่างสูงที่ยืน
อยู่ตรงหน้าพร้อมกระเป๋าดำเดินทางขนาดย่อมที่วางตั้งอยู่ข้างกายหนึ่งใบ
ดวงตาของปารณณ์จึงเบิกกว้างด้วยความไม่คาดฝัน

วูบหนึ่งที่ดวงตาซึ่งมักจะเย็นชาและแข็งกระด้างอยู่เป็นนิสัย
ไหวระริกด้วยประกายแห่งความยินดี หากเพียงแค่นี้ก็ดีอยู่แล้ว มัน
ก็ถูกปรับให้กลายเป็นปกติ แม้จะละมุนลงกว่าในยามสบสายตากับคนอื่น
ทั่วไป แต่สำหรับคนมองแล้ว กิตตน์กลับอดรู้สึกใจหายวาบไม่ได้

อาจเพราะกาลเวลาและระยะทางที่ทำให้ช่องว่างระหว่างกัน
ฉีกกว้างจนต่างฝ่ายต่างกลายเป็นคนแปลกหน้า รวมถึงตัวตนของ
ปารณณ์ที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาใหม่จากทิวและบาดแผลของตนเอง
ทำให้เธอกลายเป็นคนใหม่ซึ่งแทบจะไม่มีอะไรเหมือนเดิมเลยใน
สายตาของกิตตน์

ถ้าหากเป็นเมื่อก่อน ปารณณ์อาจจะโผล่เข้าไปกอดบุรุษตรงหน้า
แรงๆ อย่างไม่มีรีรอและก็ขอให้เขาอุ้มเธอจนขาลอยสูงขึ้นไปจากพื้น
หมุนไปมาอีกสองสามรอบ แต่ตอนนี้เธอโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว กำลัง

จะสำเร็จการศึกษาโดยสมบูรณ์ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า อีกทั้งระยะเวลาห้าปีเต็มที่ไม่ได้พบหน้ากันมันก็นานพอที่จะทำให้ผู้ชายคนนี้ถูกเหมารวมไปอยู่ในกลุ่มของคนแปลกหน้า

ไม่ใช่พี่ ไม่ใช่เพื่อน ไม่ใช่คนที่จะไว้วางใจได้เหมือนเก่า แม้สายใยแห่งความผูกพันจะยังไม่เคยขาดสะบั้น

"มาได้ยังไงคะ" นั่นคือคำถามแรกที่หญิงสาวเปล่งเสียงถามออกไปหลังจากได้สติกลับคืนมา แม้จะพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด หากน้ำเสียงนั้นก็เบาหวิว และดวงตาก็ยังจับจ้องที่คนมาใหม่ อย่างจะมองให้มั่นใจว่าเธอไม่ได้ตาผาดไป

"นั่งเครื่องบินมาจากกรุงเทพฯ ครับ" คำตอบนั้นสั้นกระชับ ฟังดูเฉยๆ เหมือนจะกวนกัน หากสำหรับคนที่รู้จักผู้ชายอย่างกิตตน์ ดีด้วยเติบโตใกล้ชิดกันมาตั้งแต่เด็กก็พอเข้าใจได้ว่าคนไม่ช่างพูดอย่างเขาตอบอะไรได้ก็แค่นั้นในทำนองแบบนี้

"เอ่อ...ป้า..." ดูเหมือนเขาจะระมัดระวังเป็นพิเศษในการจะใช้คำเรียกแทนบุรุษที่สามผู้นั้น ถึงกับลังเลเล็กน้อยก่อนจะแก้ไขคำพูดของตัวเองด้วยหวังจะให้ไม่ผิดหูคนฟังก่อนเวลาอันสมควร "ป้าของหนั้นให้พี่มางานรับปริญญาของหนั้นแทนท่าน"

"ให้มาทำหน้าที่บุรุษไปรษณีย์ไม่ก็เจ้าหน้าที่ดีเอสแอลส่งของขวัญว่าจ้างเถอะ" เหมือนเจ้าหล่อนจะหมกมุ่นอยู่กับการอยากกระแทกกระทั้นไปถึงผู้ให้กำเนิดมากเกินไปจนสนใจในความผิดปกติดังใดในถ้อยของอีกฝ่าย กระนั้นก็ยังมิมีใจเปิดทางให้กิตตน์ก้าวเข้าไปในอาณาเขตออฟาร์ทเมนต์ส่วนตัว

แม้จะไม่คุ้นชินกับการพักอาศัยหรือแม้กระทั่งอยู่ร่วมห้องเพียงลำพังกับบุรุษใดๆ ก็ตามสองต่อสองตั้งแต่เติบโตอย่างเขารุ่นสาว และถึงแม้ในวันนี้กิตตน์จะนับได้ว่าเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอ หากความไว้วางใจในกันอันเป็นความรู้สึกที่ฝังอยู่กับจิตสำนึกตั้งแต่

ในวัยเยาว์ก็ยังคงอยู่ อาจจะตะขิดตะขวงใจอยู่บ้างที่จะเปิดประตูรับ
เขาให้เข้ามาอยู่ในห้องโดยไม่รู้ว่าจะเป็นเพียงการมานั่งพูดคุยไม่กี่นาที
ไม่กี่ชั่วโมง หรือจะเป็นการค้างอ้างแรม แต่สักๆ ปารณณ์ก็เชื่อมั่น
ว่าเธอจะปลอดภัย

"เชิญข้างในค่ะ"

ทั้งที่หอบหิวกระเปาเดินทางมาเรียบร้อยและก็รู้ว่าประตูที่เขา
ได้รับมอบหมายมาไม่มีทางจะสำเร็จลงได้เพียงการพูดคุยกันหน้า
ประตูห้อง หากเพราะความเป็นสุภาพบุรุษที่มีอยู่มากในตัวเองก็ทำให้
กิตติ์ล้งเลื่อยนาน จนกระทั่งเจ้าของห้องสาวต้องเอ่ยซ้ำด้วยสีหน้า
เรียบเฉยไม่ยินดียินร้าย

"เชิญเถอะค่ะ หนั้นซีเกียจยืนนาน เมื่อย"

นั่นแหละกิตติ์จึงค่อยๆ ย่อตัวลงเล็กน้อยเพื่อหิบบกระเปา
เดินทางมาถือไว้ ค้อมศีรษะแทนคำขอบคุณก่อนจะก้าวล้ำเข้าไปใน
อพาร์ตเมนต์สุดหรูของปารณณ์ เพียงแค่กวาดตามองเผินๆ ระหว่าง
รอเจ้าของห้องซึ่งมีแกใจพอจะเดินเข้าห้องครัวไปเพื่อหาน้ำดื่มมา
บริการก็พอจะประเมินราคาค่าเช่าได้ว่ามันคงจะแพงระยับสมฐานะ
โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงทำเลที่ตั้งใจกลางเมืองแบบนี้

อดไม่ได้ที่จะตั้งคำถามในใจ ไม่กล้าพอจะเอ่ยออกไปตรงๆ

อยู่แค่คนเดียวแท้ๆ ทำไมจะต้องสิ้นเปลืองเช่าห้องขนาดใหญ่
มีไม่รู้กี่ประตู (ก็ห้องนอน) แบบนี้

และทันทีที่แก่น้ำเย็นถูกวางลงบนโต๊ะกลางตัวเตี้ย ยังไม่ทัน
จะได้เอ่ยปากขอบคุณด้วยซ้ำ มือเรียวบางสองข้างก็แบออกมาตรงหน้า
ก่อนจะหันมามองกันด้วยสายตาทิ้งท้าย อดไม่ได้ที่จะพาลนับ
เอาว่าตอนนี้เขาคือพรรคพวกของบิดา คือคนที่ถ้าหากจะเรียกได้ว่า
ยืนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับเธอก็ไม่ผิดนัก

"ไหนล่ะคะของขวัญสุดเซอร์ไพรส์ของหนั้น อยากรู้เหมือนกัน

ว่าจะเซอร์ไพรส์สมราคาคุณไหม"

เสียงถอนหายใจอย่างหนักอกดังขึ้นและดวงตาคู่ที่ถูกละทิ้งกัน
ซึ่งๆ หน้าก็เหมือนจะเป็นฝ่ายหลบวูบ กิตตน์ต้องใช้เวลาวุ่นวายใน
การทำใจก่อนจะหยิบซองซองหนึ่งออกมาจากกระเป๋าที่อกเสื้อและยื่น
ให้กับมือเล็กๆ ที่รอคอยอยู่

"นี่คืออะไร ที่แท้ก็ไม่พ้นเช็คเงินสดละมัง ลงอยู่ในซองแบบนี้"

ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็จัดการฉีกซองสีขาวออกเพื่อจะให้เห็นของที่
อยู่ภายในอย่างไม่คิดจะถนอมหรือเบามือ เธอมองเห็นเช็คหนึ่งใบที่
กรอกจำนวนเงินเอาไว้ถึงห้าหลักดอลลาร์ออสเตรเลียอย่างไม่ใส่ใจกับ
มูลค่าของมันเมื่อพบว่ายังมีกระดาษหนึ่งแผ่นคล้ายกับจดหมายซึ่ง
พับซ้อนเป็นสี่ส่วนอยู่ในซองนั้นรอคอยให้เธอเปิดอ่าน

และแล้วเนื้อความในจดหมายฉบับดังกล่าวก็ทำให้ความรู้สึก
หลยหลกปะทุขึ้นในอก ก่อนที่ดวงตาคู่ที่แข็งกร้าวอยู่เสมอแม้ในยาม
ที่เจ้าตัวพยายามจะทำให้มันละมุนลงจะหันไปจ้องคนนำสารมาราวกับ
จะกินเลือดกินเนื้อกันได้

และกิตตน์ก็ได้ใจหายวาบเป็นหนที่สองเมื่อตระหนักได้ว่าสิ่งที่
เขาคาดการณ์เอาไว้ นั้นไม่ผิดไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเลยสักนิดเดียว
หรือดีไม่ดี...มันอาจจะเลวร้ายกว่าเสียด้วยซ้ำไป

บทที่ 2

"ที่แท้..." พุดออกไปได้เพียงเท่านี้พร้อมกับแย้มรอยยิ้มเหยียดบนริมฝีปากเรียวบางแล้วปารณณ์ก็ต้องพยายามกล้ำกลืนความขมปร่าทั้งหมดกลับลงไปในลำคอ

เป็นครั้งแรก...หลังจากที่หล่อหลอมตัวเองให้กลายเป็นคนใหม่ที่แข็งแกร่งต่าง...ที่เธอเกือบจะต้องเสียน้ำตาไปกับเรื่องเดิมๆ

หยดน้ำใสกลอกลองอยู่เพียงแคในดวงตาก็จริง หากเสียงสะท้อนที่ดังลอดออกมาอย่างสุดจะระงับก็ทำให้คนซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ รู้สึกเจ็บร้าวไปถึงข้างในอก

แม้จะไม่เข้าใจเหตุผลของสายตาซึ่งซังและความเจ็บปวดนั้นอย่างทะลุปรุโปร่ง หากกิตตน์ก็แน่ใจว่าสิ่งที่ฉายชัดออกมาจากดวงตาคู่นั้นคือความรู้สึกที่แท้จริงของเจ้าหล่อน ไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำ ไม่ใช่การเล่นละคร และไม่ใช่ว่าการเรียกร้องความสนใจ

เพราะอย่างนั้นเขาจึงเผลอเอื้อมมือไปรั้งข้อมือเล็กๆ นั้นเอาไว้ แต่เจ้าหล่อนก็พยายามสะบัดให้หลุดจากการเกาะกุมพร้อมทั้งกระเถิบตัวเองให้ถอยห่าง หากมือเล็กหรือจะสู้มือใหญ่ซึ่งรั้งเอาไว้สุดแรงได้

"ฝากบอกป้าด้วยนะคะว่าหนั้นเซอร์ไพรส์...เซอร์ไพรส์มากจริงๆ มากยิ่งกว่าเช็คเงินสดมูลค่าเป็นแสนบาทนั่นเสียอีก" ปารณ์ณกดเสียงหนักในทุกพยางค์ แม้ถ้อยนั้นจะเคล้าไปด้วยเสียงสะอื้นปนแทรกอยู่เป็นระยะ "ส่วนคุณ...ก็ปล่อยมือหนั้นได้แล้ว คุณอาจจะประจบประแจงป้าจนป้าทั้งรักทั้งหลงยกขึ้นเป็นลูกบุญธรรมให้สมใจอยากหลังจากรอคอยลูกชายมานานได้ก็จริง แต่สำหรับหนั้น...หนั้นไม่เคยมีพี่ชาย ไม่เคยมีและจะไม่วันมีด้วย"

"ปาหนั้น" ตามปกติแล้วเขาไม่ใช่คนช่างพูด และยิ่งเป็นการว่าวอนแบบนี้ยิ่งแทบจะไม่เคยทำกับใครคนไหน หากในหนั้นกิดตลกกลับไม่ลั้งเลเลยที่จะทำ อีกทั้งมือใหญ่ก็ยังกุมมือเล็กกว่านั้นเอาไว้บีบจนแน่น "ฟังพี่ก่อนได้ไหม พี่ขอร้อง"

"ไม่ต้องมาเรียกแทนตัวเองว่าพี่อีกแล้ว หนั้นบอกแล้วไงคะว่าหนั้นไม่เคยมีพี่ ไม่มีทั้งพี่ทั้งน้องนั่นแหละ หรือดีไม่ได้อาจจะไม่มีทั้งพ่อทั้งแม่ด้วยก็ได้ ในเมื่อหนั้นก็ไม่เคยเป็นที่ต้องการของใครอยู่แล้ว"

ถ้อยอันยืดยาวที่เจ้าตัวพรั่งพรูออกมาราวกับน้ำที่ล้นทะลักทำนองนั้นทำร้ายหัวใจคนฟังได้อย่างฉกาจ และในขณะเดียวกันก็เพิ่มความเข้าใจในที่มาที่ไปของอารมณ์อันรุนแรงซึ่งเกิดขึ้นจากบุคคลตรงหน้านี้ได้ด้วยเช่นเดียวกัน

วันนี้...กลายเป็นตัวเขาเสียเองที่ก้าวเข้ามาเพื่อตอกย้ำให้เธอหวนถึกถึงบาดแผลฉกรรจ์ในอดีต เป็นเขาเสียเองที่หยิบมิดมากริดซ้ำบนบาดแผลเดิมที่ไม่เคยปิดสนิท

น้องน้อยของเขา...เด็กหญิงปาหนั้นช่างพูดช่างฉอเลาะในวันวาน...จะคงอยู่ได้แค่ในความทรงจำเท่านั้นเองใช่ไหม

และร่างอันบอบบางน่าทะนุถนอมตรงหน้าจะไม่มีวันกลับมาอยู่ในอ้อมกอดของเขาอย่างในวันวานอีกแล้วใช่หรือเปล่า

ปารณณ์ไม่เข้าใจว่าทำไมมารดาของเธอจึงยิ้มอย่างมีความสุข ทั้งที่น้ำตาไหลอาบแก้ม จนเมื่อเกณฑ์คนงานในบ้านหลังใหญ่ทั้งจากในสวนและในครัวมารวมตัวกัน เรียงแถวรากับรอต้อนรับผู้นำประเทศ คนใหม่ตรงบริเวณห้องรับแขกสุดหรู และได้ยินเสียงพร่ำรำพันด้วยความยินดีของแม่นมคนเก่าคนแก่ซึ่งเลี้ยงดูเธอมา ก็เริ่มจะเรียนรู้ว่า น้ำตาเหล่านั้นมันคือน้ำตาแห่งความยินดี

‘คุณผู้หญิงกำลังจะได้คุณหนูผู้ชายแล้ว’

เด็กสาววัยสิบห้าค่อยๆ ปรากฏตัวขึ้นด้วยสีหน้างุนงง ก่อนที่จะถูกผู้เป็นแม่รวบเข้าไปกอดพร้อมกับพูดเสียงดัง

‘หม่ามากำลังจะมีน้องชายให้หนูแล้วหนั้น ดีใจไหมลูก’

คำถามนั้นไม่ได้ต้องการคำตอบ เด็กสาวไม่ได้ปรึกษาพูดอะไรออกไปสักคำ เพราะความสับสนที่กำลังทับถมอยู่เต็มอกและมารดาของเธอก็ไม่ได้ทวงคำตอบนั้น

จริงอยู่...ปารณณ์เคยฝันอยากจะมีน้อง จะเป็นน้องสาวหรือน้องชายก็ไม่รังเกียจทั้งนั้น หากเธอก็ไม่เข้าใจทำไมในครอบครัวนี้ ทุกคนจึงให้ความสนใจและพูดถึงแต่เพียงคำว่าลูกชาย หลานชาย คุณหนูผู้ชาย

และความจริงที่ได้รับรู้ในภายหลังโดยบังเอิญก็ทำเอาคนซึ่งกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในชีวิตถึงกับสับสนไปเหมือนกัน

...เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว ก่อนที่เธอจะลืมตาดูโลก ทุกคนคาดหวังให้เธอเป็นผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง...

ครอบครัวคนจีนโบราณมีธรรมเนียมความเชื่อว่าลูกชายหรือหลานชายเท่านั้นที่จะเป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูลต่อไป และด้วยเหตุนี้ ปารณณ์จึงรู้สึกอยู่เสมอว่าบิดาไม่ได้รักเธออย่างที่ควรจะเป็น หากก็น่าหนักอึ้งที่เธอได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีไม่เคยบกพร่อง ขาดก็แต่ความอบอุ่น มีเพียงมารดาที่ช่วยเติมให้บ้างหากก็ไม่เคยเต็ม และนั่นก็คง

จะเป็นการกระทำด้วยความสงสารมากกว่าอย่างอื่น

เธอรู้ว่ามารดาไม่ใช่คนแข็งแรง หากก็ยังไม่เคยละทิ้งความหวังว่าจะต้องมีบุตรชายเป็นของขวัญให้แก่สามีได้สักวัน

และแล้ววันหนึ่ง หลังจากเพียรพยายามเข้าไปพบแพทย์ทุกแขนง ที่ใครบอกว่าเก่งอย่างไม่เคยย่อท้อแม้เวลาจะผ่านไปเป็นสิบๆ ปี ในที่สุดความหวังนั้นก็เป็จริงขึ้นมา เสียแต่เพียงว่า...

มารดาของเธอไม่แข็งแรงพอที่จะผ่านพ้นช่วงวินาทีสำคัญของชีวิต ไม่สามารถรักษาเอาไว้ได้ทั้งชีวิตของตัวเองและชีวิตของบุตรในอุทร

ซึ่งภาพความสูญเสียในวันนั้นปรารถนาโทษให้เป็นความผิดของเด็กคนนั้นแต่เพียงผู้เดียว เด็กที่ควรจะได้มาเป็นน้องชายของเธอ หากในที่สุดก็มีวาสนาต่อกันไม่มากพอ

ก็เพราะ 'น้อง' ไม่ใช่หรือที่ทำให้เธอต้องขาด 'แม่'

และในเวลาทีเจ็บปวดรวดร้าวแทบขาดใจ คนเป็นพ่อก็ไม่เคยหันมาเหลียวแลเธออย่างจริงๆ จังๆ เลยสักครั้ง หากกลับผลักภาระนั้นไปให้โรงเรียนประจำชั้นหนึ่งของประเทศออสเตรเลียแทน

"ขนาดหนันโตจนอายุยี่สิบเอ็ดปี แม่หม่อม้าของหนันจะจากไปห้าปีเต็มแล้ว ปากก็ยังคงอยากได้ลูกชายอยู่เหมือนเดิม อยากได้ถึงขนาดไปคว่ำเอาลูกชายเพื่อนสนิทมาเลี้ยงดูอุ้มชูเป็นลูกของตัวเองแล้วก็มาสั่งให้ลูกในไส้ของตัวรักและเคารพเสมือนว่าเขาเป็นพี่แท้ๆ ขำน่าสมเพชสินดี"

"แต่เราก็เติบโตมาด้วยกันเหมือนพี่เหมือนน้อง พี่ก็รักหนัน หนันก็...ก็เคย...รักพี่ไม่ใช่หรือ"

"ก็แค่ 'เคยรัก' เท่านั้นแหละค่ะ" รอยยิ้มหย้นนั้นช่างติดตรึงสายตาของคนมองจนอาจจะกลายเป็นฝันร้ายตามไปหลอกไปหลอนกันได้ไม่สิ้นเลือน "ตอนนั้นมันไม่เหมือนเดิมแล้ว หนันเกลียดคำว่าพี่ชาย

น้องชาย เกลียด...ได้ยินไหม ถึงหนั้นจะไม่มีค่า ไม่เป็นที่ต้องการ
ของใคร ก็ไม่ต้องมาเหยียบย่ำความรู้สึกกันแบบนี้"

"ป้าหนั้น...พี่ขอโทษ พี่ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้หนั้นต้องเจ็บปวด
ต้องรู้สึกเหมือนตัวเองไม่มีค่า แต่ฟังพี่ ป้าทำนรักหนั้นนะ ถึงจะยัง
หนั้นก็คือลูกแท้ๆ เพียงคนเดียวของท่าน"

"รักเธอ" หญิงสาวแทบล้าลกลมหายใจตัวเองในยามที่ปลดปล่อย
เสียงสะอึกสะอื้นออกไป "ถ้ารักจริงๆ หนั้นจะถูกทิ้งให้ต้องมาอยู่ที่นี้
คนเดียวโดยไม่มีใครแยแสแบบนี้เธอ ใจการที่ส่งเงินทองมามากมาย
เนรมิตทุกอย่างที่หนั้นอยากได้ แต่ไม่เคยสนใจว่าหนั้นรู้สึกยังงี้หรือ
ต้องการอะไรกันแน่นั้นเรียกว่ารักได้เธอ แล้วถ้ารักจริงๆ ละก็...ทำไม
ต้องไปขอลูกคนอื่นมาเป็นลูกตัวเอง แค่เลี้ยงลูกตัวเองให้ดี ทำหน้าที่
ของพ่อให้สมบูรณ์ มันยังยากไม่พอหรือไง"

"หนั้น ทำไมพูดถึงป้าอย่างนั้น ยังไงท่านก็เป็นพ่อของหนั้นนะ"

"ไม่ต้องมาสั่งสอนหนั้น ถ้าคุณยังจะพยายามพูดพาล่มอะไรต่อไป
แม้แต่อีกเพียงประโยคเดียว หนั้นจะทำตัวเหมือนลูกไม่มีพ่อให้เห็น
เลยจริงๆ ไม่เชื่อก็คอยดู"

พอเจอเจ้าหล่อนประกาศกร้าวพร้อมกับแววตาเด็ดเดี่ยวเข้าจริงๆ
กิตติ์ก็ต้องยอมเป็นฝ่ายเจียบ ถ้าหากเขารู้ตั้งแต่ต้นว่าการยอมรับ
ข้อเสนอเป็นบุตรบุญธรรมของปจวี่และก้าวเข้ามาช่วยเหลือดูแลกิจการ
ประหนึ่งผู้สืบทอดวงศ์ตระกูลของเพื่อนสนิทของบิดาจะทำให้เขา
ต้องสูญเสียความรู้สึกที่ดีๆ ของปารณณ์ไปอย่างไม่มีทางได้กลับคืน
แบบนี้ ในวันนั้นเขาจะยังตอบตกลงอยู่หรือไม่

ถึงจะอยากปฏิเสธ แต่คนอย่างเขายังมีทางเลือกอื่นอย่างนั้นหรือ

ปารณณ์ซังกัดตัวเองอยู่ในห้องนอนตั้งแต่เย็นวันนั้นจนถึงช่วงสาย
ของวันรุ่งขึ้น ไม่มีการส่งลุ่มเสียงให้คนที่เดินจงกรมอยู่ด้านนอกห้อง

ได้ยื่นให้ใจขึ้น ไม่แตะข้าวปลาอาหาร ไม่มีเสียงน้ำจากฝักบัว และไม่มีแม้แต่เสียงกดชักโครกดังลุดออกมาให้ได้ยิน

แม้จะปราศจากตาพิพย์ หากกิตตนั้นก็พอจะเดาได้ว่าเจ้าหล่อนคงกำลังนอนร้องไห้อยู่คนเดียว ไม่ได้หลับใหลไปอย่างที่เราควรจะเป็น เมื่อพิจารณาจากช่วงเวลา ส่วนเขานั้นหรือหลังจากนั่งทรมาณบนเครื่องบินมาเกือบสิบชั่วโมง กลับไม่อาจแม้แต่จะขมตาให้หลับ แถมแค่นี้ยังอยู่กับที่ก็ยังทำไม่ได้

หลายครั้งที่มือใหญ่ยกเงื้อมขึ้นหมายจะเคาะบานประตูเรียกคนที่ขังตัวเองอยู่ในห้อง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ

คงต้องรอให้ใจเย็นลงเท่านั้นจึงจะพูดจากันรู้เรื่อง

ทว่า...หลังจากการรอคอยอันยืดเยื้อเนิ่นนานที่แสนจะทรมาณ ใบหน้าซีดเซียวและเจ้าของดวงตาบวมซำๆ โผล่พ้นออกมาจากประตูห้องส่วนตัวจนได้

แต่มันเป็นการปรากฏตัวในรูปแบบใหม่ที่กิตตน์ตามอารมณ์ไม่ทันเอาเสียเลย

"หนันตัดสินใจแล้วว่าหนันจะไม่เรียนต่อโทที่นี่ หนันจะกลับเมืองไทยทันทีที่รับปริญญาเสร็จ"

"อะไรนะ" ชายหนุ่มเผลออุทานเสียงดัง จ้องมองดวงหน้าสวยนั้นอย่างต้องการความมั่นใจว่าเจ้าหล่อนไม่ได้เพียงแค่ล้อกันเล่น "อยู่ๆทำไมตัดสินใจอะไรกะทันหันแบบนี้ แล้วหนันจะกลับไปทำอะไรที่เมืองไทย"

ปารณณสูตน้ำมูกที่ยังหลงเหลืออยู่เข้าจมูกเบาๆ ทำเป็นเก่งด้วยการไหวไหวคล้ายกับคำถามนั้นช่างไร้สาระสิ้นดี ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงกระด้าง

"อย่าลืมนะคะว่านั่นมันบ้านของหนัน ทำไมหนันจะกลับไปไม่ได้"

หรือคุณกำลังกลัวอะไรกันแน่"

แววตาหยาบเหยียดนั้นจ้องกันอย่างท้าทายเต็มที่ และคนถูกมองก็ทำได้เพียงแค่อัดเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง

"กลัวหนั้นจะกลับไปทวงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองนะเธอคะ ไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ เพราะว่าหนั้นทำแน่ เรื่องอะไรจะปล่อยให้คนอื่นมาซุบมือเปิบ จกฉวยแย่งชิงทั้งพ่อทั้งทรัพย์สินเงินทองของครอบครัวไปอย่างหน้าไม่อายโดยไม่ยอมลงมือทำอะไร จริงไหมคะ"

ผู้ตอบหน้ากันแรงๆ กิตตน์คงยังไม่รู้สึกทั้งเจ็บทั้งอายเท่านี้ แต่เศษเสี้ยวหนึ่งซึ่งอาจจะไม่เล็กลงในคำพูดของเธอก็เป็นสิ่งที่เขาไม่อาจปฏิเสธ และไม่อาจแม้แต่จะนึกโกรธเคืองที่ถูกละเมิดประมาท

"หนั้นจะกลับไปทำงาน กลับไปพิสูจน์ตัวเองให้ป้ายอมรับให้ได้ ว่าลูกผู้หญิงก็ทำทุกอย่างได้ไม่แพ้ผู้ชาย หนั้นจะพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็น คอยดูสิ" ริมฝีปากเรียวบางตัวตขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับที่ปลายจมูกรี้นๆ นั้นก็เซิดขึ้น จ้องตาคู่สนทนาเขม็งในยามที่เอ่ยประโยคต่อไป "ส่วนคนอื่น...ก็อย่าได้หวังว่าจะมาแย่งอะไรไปจากหนั้นได้ง่ายๆ...หนั้นจะสู้ให้ถึงที่สุด สู้เพื่อรักษาสิทธิ์ของตัวเอง"

กิตตน์ไม่ได้พูดอะไรออกไปแม้แต่เพียงคำเดียว หากสื่อสารความรู้สึกเจ็บปวดและน้อยใจผ่านทางดวงตา...ดวงตาที่ถึงอย่างไรก็ยังอ่อนละมุนเหมือนเก่าในยามที่ทอดมองคนที่เขารักและผูกพันประหนึ่งน้องสาวนับตั้งแต่จำความได้

"ไม่คิดจะพูดอะไรบ้างหรือคะ คุณกิตตน์"

ไช้ว่าคนถามด้วยน้ำเสียงเยาะจะมองไม่เห็นแววตาดัดพ้อนั้น และก็ไช้ว่าข้างนอกจะไม่มีความรู้สึกใดๆ เลยเมื่อได้เห็นมัน หากเพราะทูลีและความรู้สึกถึงหนึ่งได้ถูกแทนที่ไว้ด้วยความชิงชังและหวาดระแวงตามประสาของคนมองโลกในแง่ร้ายทำให้เธอต้องฝืนแสดงออกและไช้วาจาเช่นนี้

"พี่ก็คงแค่อยากจะถาม..." แววดาตัดพ้อนั้นยังคงหยุดนิ่งอยู่ที่ดวงหน้าอันคุ้นเคยแม้เจ้าหล่อนจะเติบโตขึ้นเป็นสาวเต็มตัว ไม่ใช่พี่น้องน้อยของเธออย่างเมื่อวันวาน "ในสายตาของหนันตอนนี้...พี่กิตตน์คนนี้เป็นคนเลวมากเลยใช่ไหม ความผูกพันของเรา ความรู้สึกที่ดีๆ ระหว่างเรา หนันลืมมันไปหมดแล้วอย่างนั้นหรือ"

...ไม่เคยลืม...

แม้ริมฝีปากบางจะยิ้มสนิท หากส่องกลับให้คำตอบแก่ตัวเธอเองได้โดยปราศจากความลังเล

ภาพในวัยเด็กปรากฏชัดขึ้นในความนึกคิด ภาพที่เธอเคยหกล้มและมีมือหนึ่งยื่นมาตรึงหน้าจุดให้ลุกขึ้น มือที่คอยซับน้ำตาอย่างแผ่วเบาเวลาร้องไห้ มือที่คอยลูบไล้ศีรษะและเรือนผมอย่างทะนุถนอม มือที่คอยปกป้องไม่ให้ภัยอันตรายใดๆ แผ้วพานมาถึงตัวเธอ และเป็นมือของเจ้าของวงแขนที่เคยกอดให้ความอบอุ่นในช่วงเวลาที่เธอรู้สึกเหมือนตัวเองไม่เหลือใครเลยสักคน

แล้วอย่างนี้...คนที่รู้สึกว่าจะตัวเองขาดความรักความอบอุ่นมาโดยตลอดอย่างปารณณ์จะลืมมันลงได้อย่างไร เสียก็แต่เพียงว่า...อดีตกับปัจจุบันมันแตกต่างกันไปเสียแล้ว และสถานะที่เปลี่ยนแปลงไปของเขา ซึ่งถ้าหากจะว่ากันไปตามตรงความเปลี่ยนแปลงนั้นก็ก็เป็นเพียงแค่ทางนิตินัยเท่านั้น เพราะทางพฤตินัย กิตตน์ก็เป็นยิ่งกว่าพี่ชายของเธอมาตั้งแต่จำความได้อยู่แล้ว มันได้เปลี่ยนหัวใจของเธอไปอย่างช่วยไม่ได้

"นี่พี่...เอ๊ย...คุณจะไปไหน" ปารณณ์ยังมีหัวใจโพล่หน้าออกจากครัวทั้งที่ยังมีขนมปังแผ่นที่ทาแยมค้างอยู่ในมือและตั้งคำถามเมื่อได้ยินเสียงกุกกักคล้ายเสียงปิดกระเป๋าดูทาง ซึ่งอาจจะทำให้คนฟังคิดว่าตัวเองหลุดไปเมื่อเจ้าหล่อนทำไม่รู้ไม่ชี้ถามคล้ายเกิดจะนึกมี

น้ำใจขึ้นมา "ยังไม่ได้นอนเลยทั้งคืนไม่ใช่เหรอ"

แปลว่าเธอก็รู้ว่าเขาเดินวนไปมาอยู่หน้าห้องตลอดทั้งคืน

"พี่จะออกไปหาโรงแรมใกล้ๆ แถวนี๊ จริงๆ ตั้งใจจะไปตั้งแต่เมื่อคืน แต่อยากรอพูดกับหนัให้น้ำใจก่อน"

สีหน้าของปารณีสลดลงวูบหนึ่งเมื่อได้ยิน ก่อนสมองจะครุ่นคิดด้วยความลังเล อพาร์ตเมนต์แห่งนี้ยังมีห้องว่างเหลืออีกถึงสองห้องพร้อมให้แขกไปใครมาได้เข้าพัก (ซึ่งนอกจากวิฐฐาแล้วก็ไม่เคยมีใครคนอื่นที่มานั้น) แม้ความรู้สึกที่มีต่อกิตตน์ในยามนี้จะแบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่าย แถมหนักออกไปทางซึ่งซึ่งไม่ไว้วางใจเสียมากกว่า หากความผูกพันในส่วนลึกก็ก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา ยามเมื่อรู้ว่ามิเชออยู่ใกล้ๆ แม้จะเพียงแค่วินิจฉัยแต่ไม่วินิจฉัยใดๆ กันเลยก็ตาม

"ที่นี่มีห้องว่างสองห้อง อยากอยู่ห้องไหนก็เชิญตามสบาย ไม่ใช่อะไรหรอกนะ หนัก็แค่ไม่อยากให้เงินทองของครอบครัวหนัต้องสิ้นเปลืองไปมากกว่านี้เพราะคนอื่น ป้าเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดของคุณในการเดินทางมาครั้งนี้ไม่ใช่เหรอ"

คราวนี้เป็นกิตตน์บ้างที่แค้นยืมประชิดกลับพร้อมกับตั้งคำถามที่เป็นไปในโทนเดียวกันกับรอยยิ้ม

"รู้สึกว่ายานี้หนัจะหายใจเข้าออกเป็นเงินอย่างเดียวเลยนะ"

ค้อนคมๆ ถูกเขวี้ยงให้แก่คนพูดตรง และปารณีสก็เฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน แทะจะขำขานมบิงนุ่มๆ ในมือให้ละเหตด้วยความไม่พอใจที่ถูกยกย่อนเหงาใจดำ กระนั้นก็ยังปากกล้าโต้กลับอย่างไม่ยอมแพ้

"ก็คนจ้องจะเอาของคนอื่นมันเยอะ หนัก็ต้องระวังเป็นธรรมดา ผิดด้วยเหรอ"

"ไม่ผิดหรอกครับ แต่พี่ก็แค่อยากบอกให้หนัสบายใจ...ถึงหนัจะมองพี่ว่าไม่ดียังไง พี่ก็ไม่เคยคิดจะโกงเงินที่ควรจะต้องตกทอดเป็น

มรดกของหนั้นหอรอก แล้วส่วนค่าโรงแรม พี่จะใช้เงินส่วนตัวของพี่
จ่ายเอง พอใจหรือยัง หนั้นจะได้ไม่ต้องทนราคาญาติที่เห็นพี่อยู่
รวมบ้านแบบนี้"

ว่าแล้วกิตตนั้นก็มลงยกกระเป๋าดำเดินทางมาถือไว้ก่อนจะเดินหลัง
ตรงไปที่ประตูไม้สีชาวนานใหญ่ ปลอ่ยให้คนที่ยืนหน้าเสียอยู่ตรงประตู
ห้องครัวได้แต่เงยหน้าขึ้น อายากจะลดทูลียอมเป็นฝ่ายเอ่ยรั้งเขาเอาไว้ก็
ทำไม่ได้

จนกระทั่งเห็นมือใหญ่ออกแรงบิดลูกบิดและดึงประตูให้
เปิดเข้าหาตัวแล้วนั่นแหละ เขาจึงได้หมุนตัวมามองกันอีกรอบเพื่อ
จะบอกลา

"พี่ไปก่อนล่ะ แล้วเจอกันวันรับปริญญาของหนั้นเลยก็แล้วกัน"

และเมื่อบานประตูปิดลง ทิ้งไว้เพียงความเงียบเหงาเดียวดาย
อีกครั้ง ปารณณ์ก็ได้แต่ถอนใจแผ่วเบา ไม่กล้าแม้แต่จะคิดทบทวน
ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่พูดที่กระทำออกไปทั้งหมดมันเหมาะสมแล้วจริงหรือไม่

กิตตนั้นล้มตัวลงนอนบนเตียงด้วยความเหนื่อยล้า หากก็ไม่สามารถ
ข่มตาหลับได้ลง น้ำอุ่นจนเข้าชั้นร้อนจัดจากฝักบัวที่ชะล้างกายเมื่อครู่
อาจช่วยให้รู้สึกดีขึ้นจากอาการเมื่อยล้าได้ แต่ความเหน็ดเหนื่อยข้าง
ในใจนั้นกลับไม่ได้บรรเทาเลย

ภาพของปารณณ์ในยามที่อ่านจดหมายฉบับนั้นตั้งแต่ตัว
อักษรแรกจนถึงตัวอักษรสุดท้ายยังติดตา ดวงตาที่เต็มไปด้วยความ
เกรี้ยวกราด หากก็แลดูช่างเจ็บปวดเหลือเกินยังคงบาดความรู้สึกเขา
และมันก็รบกวนกันตั้งแต่วันทีนั้นจนถึงในตอนนี ไม่มีทางปิด
ออกจากความนึกคิดได้เลย

เขาจะลืมมันลงได้อย่างไร...ในเมื่อผู้หญิงคนนี้คือผู้หญิงเพียง
คนเดียวที่อยู่ในหัวใจของเขามายาวนานหลายปี แต่สุดท้ายตัวเขาเอง

กลับเป็นคนทำร้ายเธอซ้ำขนาดแผลเดิม เป็นคนทำให้คนที่เขารัก
สุดหัวใจต้องเสียน้ำตา

ตั้งแต่จำความได้...กิตตันก็รู้สึกคุ้นเคยกับบ้านหลังใหญ่ของ
'อาแปะวี' ได้เข้านอกออกในที่นั้นเสมือนเป็นบ้านหลังที่สองของตัวเอง
ในช่วงเวลาที่บิดาของเขาพูดคุยอย่างออกรสออกชาติอยู่กับปฐวีและ
ภรรยา ตัวเขาเองก็เอาแต่ใช้เวลาวิ่งเล่นอยู่กับเด็กผู้หญิงอีกคนซึ่ง
เกาะติดเขาแฉะ

แม้จะมีน้องชายคลานตามกันมาอยู่หนึ่งคน และกิตตันก็รักเขามากตามประสาของคนที่ครอบครัวเหลือกันอยู่เพียงสามคนพ่อลูก
หากกับปณก็มีลักษณะนิสัยบางอย่างที่เข้ากับเขาไม่ได้เอาเสียเลย
ความรักความเอ็นดูเกือบทั้งหมดจึงพุ่งไปอยู่ที่เด็กผู้หญิงคนนั้น

กิตตันเคยคิดว่าความรู้สึกที่เขาเฝ้ามองปรารถนาคือความรักแบบ
พี่ชายที่พึงจะให้แก่น้องสาวสุดรักสุดหวงของตัวเอง แต่พอเวลา
ผ่านไป เมื่อเติบโตขึ้น ได้เจอผู้คนหลายหลามากขึ้น ได้รู้จักและ
เรียนรู้อะไรอีกหลายต่อหลายอย่างในโลกแห่งความเป็นจริง เขาจึง
ค่อยๆ ได้เรียนรู้ว่าความรู้สึกนั้นมันมากกว่าความเป็นพี่น้อง

แต่ถ้าหากจะถามว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไร
ชายหนุ่มก็คงไม่มีคำตอบเช่นเดียวกัน

รู้ก็แต่เพียงว่าในหัวของเขาเต็มไปด้วยความทรงจำมากมายที่
เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนี้ ภาพทุกภาพนับตั้งแต่ในวัยเยาว์จนกระทั่ง
ถึงวันที่เธอเติบโตเป็นวัยรุ่น ก้าวเข้าสู่วัยสาว การเปลี่ยนแปลงและ
พัฒนาการทุกอย่างกลับยังชัดเจนแจ่มแจ้งราวกับทุกเหตุการณ์เพิ่ง
เกิดขึ้นเพียงเมื่อวานนี้

ทั้งที่ภาพสุดท้ายนั้น...ก็ผ่านไปนานนับหลายปีมาแล้ว ทว่า
เวลาหลายปีที่ล่วงเลย และระยะห่างคนละซีกโลกซึ่งขวางกั้นไม่ให้ได้

พบหน้ากันก็ไม่เคยทำให้ความคิดถึงปาริฉัตรลดน้อยลง ตรงกันข้าม...
เขาคิดถึงเธอเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เฝ้ารอคอยวันเวลาอันเหมาะสมที่จะได้
พบหน้ากันอีกครั้ง

หากไม่นึกเลยว่าเมื่อวันเวลาเหล่านั้นมาถึง กลับไม่มีความ
เหมาะสมที่ว่เลยสักนิด

‘พิกิตตน์ มาเล่นตุ๊กตากับหนั้นเร็วว’

เด็กน้อยถักเปียสองข้างในมือมีตุ๊กตายอดนิยมนประจำสมัยที่มีชื่อ
เรียกว่า ‘บาร์บี้’ ซึ่งเป็นของเล่นสำหรับเด็กผู้หญิงโดยเฉพาะ เดินเกม
วิ่งตรงมาหาเขา โบกไม้โบกมือข้างที่ถือตุ๊กตาทิ้งอยู่

รอยยิ้มพิมพ์ใจ...โซว์ฟันขาวครบทุกซี่ยิ่งทำให้ใบหน้าหวานราว
กับตุ๊กตานั้นชวนมองและน่าเอ็นดู ซึ่งนั่นก็เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เด็ก
ผู้ชายที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยรุ่นและแมนเต็มตัวต้องใจอ่อนยอมตามใจอยู่
รำไป ทั้งที่ตุ๊กตาที่ว่านั้นไม่ได้เข้ากันกับเขาเลยสักนิด

‘บาร์บี้อีกแล้วหรือครับน้องหนั้น’ กิตตน์ถามออกไปอย่างยิ้มๆ
ไม่ได้มีทีท่าจะเบื่อหน่ายหรือระอา

‘หนั้นเพิ่งได้เสื้อผ้าชุดใหม่ให้น้องบาร์บี้ด้วยแหละ มีทั้งชุดว่ายน้ำ
แล้วก็ชุดเดินชายหาดด้วยน้ำ’

มือใหญ่เอื้อมไปโยกศีรษะได้รูปน้อยๆ นั้นเบาๆ สายตาที่มอง
น้องน้อยเต็มไปด้วยความเอื้อเอ็นดู

‘ไม่เห็นชวนพี่ไปช่วยเลือกเหมือนครั้งก่อนเลย’

‘โอ้ๆๆ อย่างอนนะคำ คนดีคนดี เดี่ยวหนั้นเลี้ยงไอติมหนึ่งแท่ง
เลย ตกลงไหม’

อุตส่าห์เสนอมาย่างนั้นแล้ว ใครที่ไหนจะใจแข็งจนได้ลงคอ...

เสียงร้องไห้แผดลั่นที่แว่วเข้ามาจากบริเวณสวนทำให้เด็กหนุ่ม

ซึ่งกำลังประทับประคองถาดอันประกอบไปด้วยน้ำหวานสีแดงสองแก้ว และคุกก็ส่งกลิ่นเนยหอมฉุยหนึ่งจานรีบวางถาดนั้นลงกับโต๊ะบริเวณระเบียงที่อยู่ใกล้มือที่สุด ก่อนจะวิ่งไปยังตำแหน่งต้นเสียงอย่างไม่เสียเวลาคิด

และภาพที่ได้เห็นก็ทำให้หัวใจของเขากระตุกได้ เด็กผู้หญิงคนเดิม...คนเดียวในชีวิตประจำวันของเขาหกล้มอยู่กับพื้นสนาม มีจักรยานคันเล็กอยู่ข้างๆ และล้อข้างหนึ่งของจักรยานก็ทับขาข้างหนึ่งของเจ้าหล่อนอยู่ ปารณกำลังร้องไห้จ้า คงจะเพราะเจ็บจากแผลที่หกล้ม หัวเข่ามีเลือดไหลออกซิบบบ

‘โอ...น้องหนนของพี่ ไม่เอานะครับ ไม่ร้องไห้หน้า’

กิตตน์รีบพุดปลอบใจพลางปิดจักรยานออกจากขालึกๆ นั้น ก่อนจะรวบเอาร่างกระຈ້อยร่อนนั้นมากอดไว้ ลูบศีรษะซ้ำๆ และก็พบว่าคนกำลังร้องไห้แทนที่จะหยุดร้องกลับแผดเสียงร้องหนักขึ้น เพียงครูเดียวแม่บ้าน คนงานทั้งหลายก็วิ่งกรูออกมาพร้อมหน้าพร้อมตา เอ่ยถามว่าเกิดอะไรขึ้น

หากไม่มีใครประสบผลสำเร็จในการทำให้เด็กหญิงปาหนันหยุดร้องให้ได้เลยสักคน

‘ทำแผลก่อนนะครับคนดีคนดี ไม่งั้นเดี๋ยวเป็นบาดทะยัก ต้องไปฉีดยาเข็มโต เจ็บกว่านี้อีกน้ารู้ไหม’

‘ไม่เอา หนนไม่ชอบยาแดง สีมันเหมือนเลือด อี...’ เด็กหญิงว่าพลางเบี่ยงหน้าเบี่ยงตัวหนีทำเดิยว

‘เอะน่า นิดเดียว เดี่ยวพี่ทำแผลให้น้องหนนเอง แล้วพอทำแผลเสร็จจะให้รางวัลหนึ่งอย่าง น้องหนนอยากได้อะไรว่ามาเลย’

นับว่าของรางวัลที่น่าไปล่อเหยื่อนั้นได้ผล ปารณร้องให้ต่อพอเป็นพิธีอีกครู่หนึ่งแล้วก็ถามตาแป่ว

‘จริงอ่า ที่ว่าอยากได้อะไรก็ได้หมด’

‘คนอย่างพี่กิตตน์เคยสัญญาอะไรแล้วทำไมไม่ได้ด้วยเธอ หือ...’

เด็กผู้หญิงเปื้อยสองข้างคนเดิมนิ่งไป ครุ่นคิดด้วยอาการเหมือนเด็กๆ ที่พยายามทำตัวเป็นผู้ใหญ่ ก่อนจะยื่นข้อเสนอที่ทำเอาผู้ใหญ่ผู้ใหญ่จริงๆ ในบริเวณนั้นพากันหัวเราะคิกคักกับความแกล่แกล้มตั้งแต่อายุเพิ่งจะเจ็ดแปดขวบ

‘ฉันพี่กิตตน์ต้องสัญญาว่าจะรักหนั่นคนเดียว ห้ามรักคนอื่น ห้ามโอ้คนอื่นตลอดทั้งปีทั้งชาติ ตกลงไหม ถ้าไม่ตกลงหนั่นก็ไม่ยอมไปทำแผลด้วย’

พูดเสร็จเด็กหญิงก็รีบทำปากยื่น จมูกเชิดๆ ชู ไม่ได้สนใจเลยว่าใครจะหัวเราะขบขันกับคำพูดของตัวเอง

หากน่าแปลกที่เด็กตัวเล็กนิดเดียวนั้นกลับจดจำคำสัญญาได้มัน... คำสัญญาซึ่งฝังแน่นอยู่ทั้งในหัวใจของคนที่เคยสัญญานั้นและคนฟัง

‘พี่สัญญา... พี่จะรักน้องหนั่นคนเดียว โอ้หนั่นคนเดียว... ตลอดทั้งปีทั้งชาติเลย’

เพียงเท่านั้นมือเล็กๆ ก็ยอมให้คนตัวโตได้จับจูงพาไปทำแผลท่ามกลางความโล่งอกโล่งใจของใครต่อใครที่ยืนอยู่รอบๆ

"น้องหนั่น... พี่ขอโทษ" กิตตน์หลับตาลง มือสองข้างกำอยู่ที่หน้าผาก ครางกับตัวเองด้วยความเสียใจ "พี่ขอโทษที่ทำให้หนั่นต้องเสียใจ แต่รู้ไหม... พี่ไม่เคยลืมคำสัญญาของเราเลยนะ"

และคำถามต่อมาก็ดังก้องอยู่ในหัวใจตัวเอง

...ปาหนั่นละ จะลืมคำสัญญาของเขาในวันวานแล้วหรือยัง...

และถ้ายัง... มันจะยังสำคัญสำหรับเธออยู่บ้างไหม

เพราะบมในวัยเด็กทำให้ 'ปารณัน' กลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว
ไม่เปิดใจให้ใครสักคน ยกเว้นเพียงคนเดียวคือ 'กิตติณ'
พี่ชายที่แสนดีในความทรงจำ

แต่เมื่อจู่ๆ ชายหนุ่มก็เขยิบฐานขึ้นมาเป็นพี่ชายบุญธรรม
เธอจึงรู้สึกเหมือนโดนหักหลัง
เพราะคิดว่าเขาจะมาแย่งทั้งสมบัติและความรักของบิดาไปจากเธอ

แม้การกระทำจะแสดงออกว่าต่อต้าน
กว่าสายใยแห่งความผูกพันในวัยเยาว์ก็ไม่เคยขาดสะบั้น
ประกอบกับความจริงใจของเขาก็สัมผัสได้ก็ทำให้เธอค่อยๆ ลดกฏสูงแล้วมองเขาในแง่ดีขึ้น

หากความสัมพันธ์อันดีที่ค่อยๆ พัฒนากลับต้องระงับกลางคัน
เพราะความรักระหว่างเธอกับเขานั้นไม่สามารถเข้าใกล้ความจริงได้เลย
ในเมื่อใครๆ ก็พากันรับรู้วาทังคู่คือพี่น้องกัน!!

ความรู้สึกลึกซึ้ง... ที่เรียกว่ารัก ชุดพิเศษ
ISBN 978-611-06-0089-7

ราคา 189 บาท